



Jesenja šansona

Jesen zlatna
u nedrima
ulica blatna
ljšće je nadima
Čekam pahulju
spas davni
da udavi hulju
dan tamni
List prekri
pola dlana
u tihoj nadi
da si sama
Vino je moja
na nebu adresa
crvena boja
znak je plesa
Ćutim tako
i prestaju minuti
u sobi samotnika
još leptiri žuti

* * *

zatvorite mi oči u kamenu
ispred trulih lanaca prirode
pronaći biljku u vatri
i reći da je kraj prošlost neukih
nečujno tonu predznaci popodneva
a bilo je egzistencija smisla
i našao si novozavetnu zublju
oronulu od laganja
zamišljajući da se večnost obujmljuje pogledom
a da mi služimo zadnjem snošaju mrtvaca
koji živi samoniklom jucerašnjicom
a otisnuti se daleko

privezati lanac za dno
devojačke duše
iz eksplozije narandžom osunčanih pregiba
o kojima sam recitovao večnost
pucketalo je sunce na prozorima
zastirući okna dnevnim rasporedom
ptičjeg lepeta
i voleo bih da je ovde
gde je Ujevićev *zedan kamen na studencu*
gde bih se zasitio osmeha
željnog placa, toplog
kao dva jezika u zatvorenim ustima
u podsećanju da je bilo života
pre svega sto je živo
šetnja koja pokazuje suncu put
prestaćemo voleti kako bi
razumeli petu dimenziju trajanja
i konačno zavoleti snom
dok curi šljunak iz vlastitih dlanova
i trunu zmije u nedrima
sakupljam košuljice njihove
svedočiću o tome u drugom svetu
on otpočinje sutra
tačno kada ne želimo ništa
i zaboravite na sve sto pišem
kako bi me razumeli
ne voli me niko
kriv sam jer to je залог svesnosti
a čini se da dani
odlaze bez pozdrava
gde ću biti
ako je svemir
sekund u prostoru

Noć i vino

Noću slušam Aznavura
Čaša vina osvetljava sobu
Ne razumem koliko te volim
Napolju je trenutak, nadošla je bura
Da li sam sa tobom ili bliži snobu
Srce u Pandorinoj kutiji, sa sudbom se šalim
Ne mogu da otvorim od papira usta
Da napišem stih na mestu otkrivanja
Gde jezik usnu razgoliti
I gde je poljubac alhemija pusta
I gde je zagrljaj laž od snivanja
Ali gde moram i moram udovoljiti
Jer postelja tvoja gori u sedam škorpija
Čekas na greh mesečine u truhu
I ljubav kao strast posle kajanja
Jesi li dete il nezasita rospija

Osećam da spoznajem zver u tvom zadahu
Umorna si od nežnih akorda, kiša i davanja
Kada bih ljubio tvoje nestajanje kroz zamisao
I ti bila moja.....simpatija

Nasmeši se

Nasmeši se...
Pogledaj kako smo bili mladi
Pogledaj plavet detinjstva
Tragam za slavom
Za novim kontinentom
A u stvari se smejem
I ljubim tamu trepavica
Jedne cure
Smejala se
Dok mi je dah hvatao njen
Ćutala, kamenila se,
Kad nisam bio tu
Dok opet, tražih planete
Pogubljenih fortuna
Želeo sam da te vodim
Tamo,
Gde nema godišnjih doba
Sem tebe,
Sem nas
Sem tajne
Zakleti
Na dva požutela lista
Jeseni
Koju smo ukrali
Verujući u ljubav
Usamljenost razgorela
Što nas ne zaobilazi
Tražićemo se
U haosu
Uskoro,
Tihi i bosonogi
A poljubac
Bilo ga nije
Ne sećam se
Nikako
I da jeste
U sećanju
Marširaju
Dva pomodrela stopala
Pamtim ih
Za drugo nisam
Samo njihova put
I ja
I ti
I u džepu
Razmrvljen list naše jeseni
Kao i tada

Preklinjem te
Nasmeši se...

Odlazak

Zašto noć survaše u pokrovu
Kad lelujahu vatre odlaska muze
Srce, osipljeno zamuče u korovu
Na hostiji trbuha dva ljiljana puze
Pesnik jeca u iskonu boja
Miris očiju, koraci ka letu
Trenom sjaja ko draz seboja
Odah tajne nepoznatom spletu
Ukletost u damaru razvi ruke
Zla ispisnike potre prasak gneva
Svemir i zemlja svečane zaruke
Volim kap neznu sa njenog ogreva

Za Kristinu

U beznađu bez tebe ćutim
Očaj muti otvorena istina
Da si daleka omamljen slutim
Ja sam mrtav, ti si moja sena
Prenoćio buh u nedrima tvojim
Put je ruža crvenih neba
Na usnama stih za stihom rojim
Lesnik malog oka, do bola mi treba
Srebro tutnji drhtajima reka
U visine zazelene tihi most
Poljupci su rekoh istine neke
Dušom kroti treperavu milost
Trbuh sja u plama nemire
Rasipan mesec svetlost nema
Kristina, draga, zaustaviću svemire
Kao dašak kose u toj igri semena
I kad dođeš ljubav ću ti sviti
Zamišljenu pesmu, oči preko mora
Zarezanu suzu licem otkriti
Ja sam tvoja noć, ti si moja zora

Grad nevinih

Tamo su i nevini iz mrtvih ustali
I odsvirala je ploča zadnji obrtaj
Na trulom gramofonu

Ploča sa ruskim romansama
Akord balalajke otužan
Zebem od sibirskih mrazeva
Iščežnuće do očaja
Od dosade nema srećan hrabrosti
Ušunjao sam se u grad
Poplavljen razglednicama detinjstva
Ako se dogodi modri sudar gromova
Naći ću se među svojim, dole,
Gde cveće raste mimo smrti
I sve zamire pred pogledom
Devojčice koja osmehom
Kazuje da postoji



PR

DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>

MaxMinus magazin
<http://maxminus.weebly.com>